

We zijn verstandig

De oude gevangenis bestond uit vakwerk aan de buitenkant.

- Echt vakwerk, zei Lynn nog.

Maar de binnenkant was niet meer in vorm.

- De vloer loopt als een helling omhoog, zei Renee.

- Eiken is toch keihard?

- Het huis is verzakt, denk ik.

- Dat moet dan wel. Eiken krijg je anders niet in beweging.

Ze stonden in een grote donkere kamer. Lynn keek omhoog.

- Toch nog een hoog plafond. Ik had een kleine ruimte verwacht.

- Dit is klein, als je bedenkt hoeveel mensen hier gevangen zaten.

Renee voelde aan de muur.

- Ook van hout? vroeg Lynn

- Zo te voelen wel.

- Een met kalk bestreken rieten muur verwacht je hier niet.

- Nee, daar loop je zo doorheen.

Hoog op de muur, vlak onder het plafond, waren soldaten getekend.

Terwijl ze samen naar de tekening keken, zei Lynn:

- Dat lijken wel Pruisische soldaten.

- Er zullen Pruisen gevangen hebben gezeten.

- Of de vijand heeft die soldaten getekend.

- Ja, zei Lynn, om niet te vergeten aan wie hij het te danken had.

- Hé, hier heeft iemand een euro-teken in het hout gekrast. Nog slordig ook. Dat is vast een toerist geweest.

- Heb je de slaappleatsen gezien?

- Die waren groter dan ik verwachtte, zei Renee.

- Dat viel mij ook op. Tenzij de gevangenen langer waren dan de bedden.

- Ik dacht dat men vroeger zittend sliep.

- Misschien in deze streek niet. Of de gevangenis stamt uit nog vroegere tijden.

Lynn schudde nee.

- Als dat Pruisen zijn, dan... O, wacht eens...

- Wat? zei Renee.

- Die uniformen waren er toch al in de achttiende eeuw?

- Al in de zeventiende, volgens mij.

- Heb jij ergens, vroeg Lynn, een brochure gezien, of zelfs maar een gids?

- Nee, maar het is al laat. Ik denk dat ze zo gaan sluiten.

Lynn keek achterdochtig naar de dikke, met ijzer beslagen kamerdeur.

- Wil jij de kerker nog bekijken? vroeg Renee.

- Nee, zei Lynn, een andere keer maar weer.

- Worden we bang?

- We zijn verstandig.

- We zijn bang.

- Nee, we zijn verstandig. Bovendien heb ik niet zo'n zin om vannacht in de muur te gaan zitten krassen. Kom, we gaan.

Renee keek naar het slordige euro-teken.

- Zou het zo gegaan zijn? vroeg ze.

Maar haar beste vriendin was al weg.

- Hé, Lynn, wacht even!

Renee liep vlug de kamer uit.

- Ik krijg nu al de kriebels, mompelde ze, terwijl ze de smalle trap naar beneden nam. Je zal daar maar

jarenlang gevangen zitten.

- Even wachten met afsluiten, ik kom er aan!

Lynn stond bij de uitgang te wachten.

- Gelukkig, zei Renee opgelucht.

- Waar gaan we nu naar toe? vroeg Lynn.

- Laten we een stukje gaan wandelen. De zon schijnt.

- Hier vlakbij staat een oude kerk met een keldergewelf. Misschien kunnen we er nog even in.

- Nee, dank je, zei Renee, ik blijf liever buiten.

- Zijn we bang?

- We zijn niet bang.

- We zijn verstandig?

- Jij je zin, zuchtte Renee. We zijn verstandig.